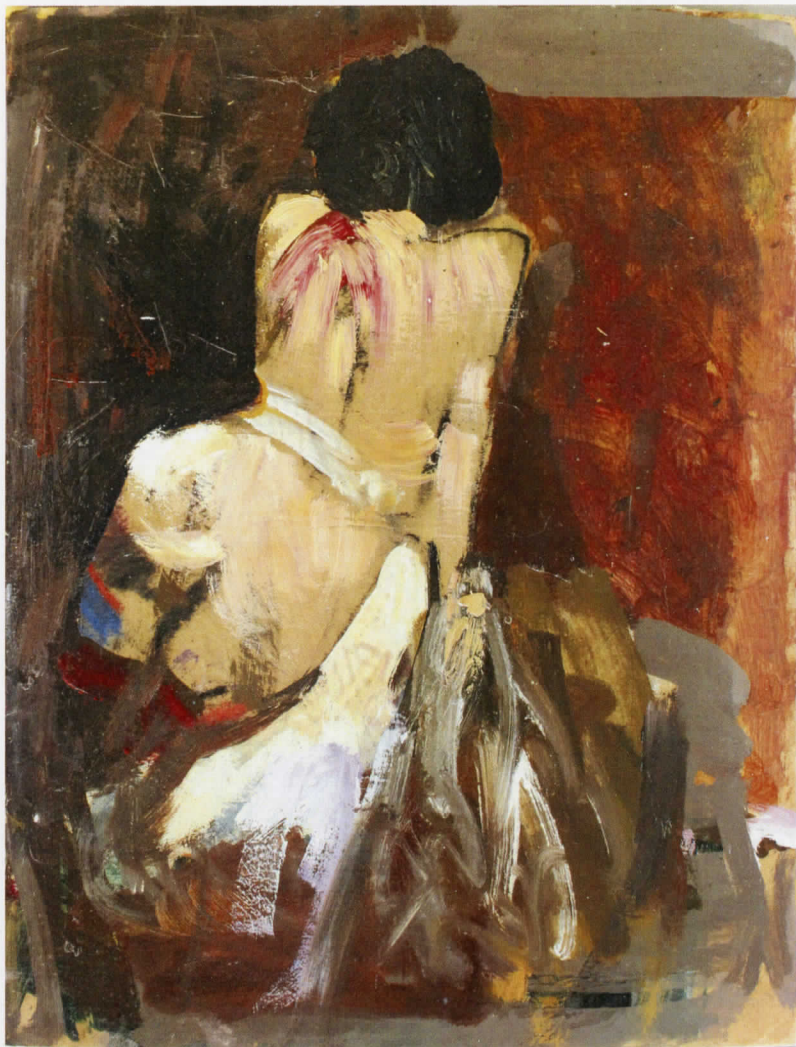

ТОМИСЛАВ СУХЕЦКИ

...Савремени српски сликари се могу поделити на оне који се понашају као да модерна уметност не постоји и на друге, који можда превише уважавају савремена искуства. Вршачки професор настоји да помири идеолошке крајности, а да из сваке школе преузме најбоље, у његовом опусу има позивања на Рембранта, барокне мајсторе, реалисте и натуралисте деветнаестог века, постимпресионисте и експресионисте, у распону од пионира модерне до неоекспресиониста осамдесетих. На први поглед страсна, бујна и ликовно разбарушена, његова дела у другом, позадинском плану, не истичу осећања и карактер сликара већ његов однос према историји уметности. Предмет тог интересовања је и веома ретка феноменологија - критика сликарства сликарским средствима, потрага за вишеслојним садржајем који надмашује уобичајену ликовну проблематику, сликарско тумачење историје сликарства. У питању је идејно схватање блиско концептуалној уметности, сликарство није само област занатске поузданости и перфекције већ филозофског пропитивања. Зато код овог сликара нема ничег од слаткоће и кича у који су многи значајни уметници склизнули, он не компромитује своје дело баналним средствима. Једак, резак, рустичан, опор, суров, али не и сиров, никада наиван, понекад и осион у својој храбрости, подсећа на међуратне авангардисте али и старе мајсторе који су ломили печате времена, законе и каноне, хитро и самосвесно успостављајући нов поредак. Крајње посматрано, сликарство Сухецког можда је једина права новина на српској фигуралној сцени, не припада постмодерној фантастици, завичајном или урбаном реализму, нити авангардним догађањима. Сухецки се критички односи према тим појавама, стварајући свој систем, измештен из идеолошки подељене сцене. Сликара жели да успостави систем вредности а не да уништава, он је креатор а не анихилатор, његов критицизам и мисаона оштрина нису иконокластички као у авангардама, отворени ка негацији и нихилизму. Још су стари мајстори били свесни да без сумње нема напретка а савремени као Сухецки да претерана сумња води уметничком самоукинућу. ...

Дејан Ђорић

мр. Томислав Сухецки је рођен 1950. године у Влајковцу код Вршца. Ликовну академију је завршио 1979. године у Новом Саду у класи професора Бошка Петровића, а постдипломске студије 1985. године, у класи професора Зорана Петровића, у Београду. Члан је УЛУВ-а од 1980. године. Редовни професор на предмету *Методика ликовног образовања* у високој школи струковних студија за образовање васпитача *Михаило Палов* у Вршцу.

Од 93 самосталне, међу најзначајнијима су изложбе у: Културном центру Београда 1997; Модерној галерији у Подгорици 2000; Кошицама, Банска Бистрица - у Словачкој 2002; Градском музеју Вршац 2002; Братислави - галерији Палфи 2003; Савременим галеријама у Зрењанину, Чачку, Панчеву, Музеју Војводине у Новом Саду, 2004; *Vad Hamburg* у Немачкој 2004; Српском културном центру у Паризу 2005; Музеју планинског Баната у Решици. Излагао је на преко пет стотина колективних изложби и учествовао на бројним уметничким колонијама. Добитник је 17 награда.

Објавио је преко тридесет стручних радова о улози уметности у васпитању деце. Поред сликања, пише ликовне приказе, предговоре за каталоге, осврте и коментаре, објављује илустрације и текстове у штампи, часописима и књигама. О његовом раду је снимљено осам документарних филмова.

МУЗЕЈ У БЕЛОЈ ЦРКВИ

Издавач:
Народна библиотека у Белој Цркви

За издавача:
Марковић Радован, директор

Изложба слика је реализована у читаоници
Народне библиотеке у Белој Цркви

Аутор радова:
Томислав Сухеџки

Текст каталога:
Дејан Ђорић,
преузето из каталога изложбе у
Градском музеју Вршац, 2012. године

Припрема за штампу:
Игор Вокоун

Штампа:
Бирокуп, Бела Црква

Тираж:
100 примерака

© Музеј у Белој Цркви
септембар, 2018.